

SZÍV ERNŐ

Gyere velem a perselybe

Olyan nagy gond, hogy mindig aprópénz hull
a rőfögéshibás porcelánmalacba?

Aki bújt, aki nem.

Úgy értem, ha te.

Úgy értem, ha én.

Úgy értem, ha ők, a rokonság, a szépapák és
nagyasszonyok szilvóriumos emléke, doh, moha, most már dobjuk
el a görbe botot, amivel papa átszúrta a vakondot.

Ezek a, mik is, hullanak bele oda, még csak mélység sincs, ugyan,
dehogysis koppan a persely-lyukba gyömszölt személyzet
és ruhatári kelléktár, melyben a történelemnek stafíringoltunk,
házparádé, színhúsünnep, túléléskészlet, földfarsang.

Hullnak a személyes ragozás aprólékai,
morzsák, kiflivégek, sublótfáról fölkapart családi lyukas
kétfilléres, bélyegkép, himnuszfúvóka, ez volt a múlt.

Ha tehát, bárminemű vérvonali kép

lobog a művészi képernyőn, mint a rég használt,

szétesni bármikor kész konvektor nagy nehezen fölkatagotgatott

[őrzőlángja,

abba a gyufaláng kékszar fénybe belefér az egész
lakodalmi napfölkelte.

Ócska multság ad meleget a világűrnyi vidéki éjben,
hol a köd ónos vattája rátapad a templomtorony kakasára,
míg a vonatsíp állomástól állomásig hallik,
utána nyüszít, mert még eltévedni sem tud a sín,
hát végül megreped.

A családi drámák fáradalmának szépségét az irodalom,
a szépfogalmazás és a forma iránti érzékenység
szavatolja, mi azonban, legyen bármilyen teátrális,
csak a részeg kutyaként heverünk a régen vetett ágyon, dunyha.
Van poloska, mi újra csíp.

Ezt a helyes kis véraláfutásos dalocskát is a bőröd alá énekelték már.

Abba a véreres tekintetbe is akasztottak kínai

égősört tavaly, tavalyelőtt, de

a lengyel piacról is ilyet vételeztél 1990-ben, nem?
Volt már pontosan olyan műsor, mint te.
Ugyanaz a varieté kapargatja az udvar végében az el nem vetett magot.
Ugyanaz a dráma, ugyanaz a katarzisz fullad a vájlingba,
ragad bele a sőtartóba, míg a csöndes öregember a levesbe nem bassza,
ázzon a csirkenyak mellé, édes lányom, ha már.
Tíz embert hívnak ugyanúgy, ahogyan téged.
Százat. Ezer ugyanolyan bemutatkozás, jó napot, szervusz, áldjon meg.
Városodat, megyédet, de jó, ennyi elég, mindet ugyanazzal a névvel
[viszi a hátán
a paraszt. Százezer ilyen perselymalacot vertek szét
az örökségért.
Millióké maradt ugyanaz az egy,
széttört, apróra szedett, elporlott,
minden.

*(Kedves Rakovszky Zsuzsa! Erre a laphelyre leveleket szoktam írni a Szív-
nevemmel, nekem érdekes, kedves szerzőknek, és ez az üzenet most egy vers
lett, szervusz.)*